

ønsket, at saa store Dele af Skatten som muligt blev flyttet fra Bygningerne og over paa Grunden. Nu staar vi tillige efter gældende Ret overfor en ny Flytning af Skat fra Jord til Bygninger derved, at den sidste Femtedel af Hartkornet skal overgaa til Ejendomsskyld, hvis der ikke vedtages en Lov, som hindrer dette. Atter en ny stærk Forskydning bort fra Jorden over paa Bygningerne. Derfor er det med Glæde, vi fra vor Side kan se, at vi nu er naaet saa langt frem, at der kan vedtages en Lov, som hindrer denne Forskydning. Vi kommer ogsaa bort fra den væsentlige Forskydning, som ligger i Over-Skyldraadets Forhøjelser for de mindre Ejendomme i Landkommunerne. Hvis dette Lovforslag ikke vedtages, sker der altsaa samtidig to Forskydninger, som gaar i samme Retning, den ene Forskydning derved, at den sidste Femtedel af Hartkornet overgaa til Ejendomsskyld, og den anden, som er en Følge af Over-Skyldraadets Forhøjelser navnlig for de smaa Ejendomme. Det er det, som har bevirket, at Stemningen ude i Landet mere og mere har vendt sig bort fra Ejendomsskylden, og at man har søgt at finde noget bedre og mere rigtigt som Grundlag for de kommunale Ejendomsskatter.

Kravet om Grundskyld er derfor vokset stærkt, ikke mindst i det Aar, der er gaaet, siden vi sidst behandlede dette Lovforslag. Det er jo ikke længer saaledes, at det kun er Henry George Foreningen, Husmandsforeninger og de forskellige kommunale Institutioner, der gav det ærede Medlem Hr. Kraghs Forslag Tilslutning i Princippet, som nu er stemt for kommunal Grundskyld. Nej, nu er Kravet vokset stærkt ogsaa i helt andre Kredse af vort Samfund. Men har Kravet om at faa Ejendomsskylden afløst af en Grundskyld vokset sig stærkt, er der ogsaa samtidig, som jeg udtalte ved Lovforslagets første Behandling, sket en Mobilisering af den Modstand, som findes derimod. Vi har jo mærket, ikke mindst vi, der har været Medlemmer af Udvalget, hvorledes Modstanden mod Grundskyldsprincippet har været mobiliseret for at hindre denne Reforms Gennemførelse. Jeg sagde ved første Behandling, at Modstanden mod Grundskylden skyldtes to Aarsager, nemlig en naturlig og en, der beroede paa Misforstaaelse. Det er min Opfattelse, at den naturlige Modstand, der kommer fra de Kredse, som tror og ogsaa ved, at de har en eller anden Særinteresse eller økonomisk begunstiget Stilling at skulle bevare eller beskytte — og jeg tror ikke, det kan

bestrides, at det konservative Folkeparti har søgt gennem sit Udvalgsarbejde og sit Ændringsforslag at værne netop disse Interesser —, er mindre farlig end den Modstand, der skyldes Misforstaaelse. Jeg vilde tro, at naar Udvalget har faaet Henvendelser, f. Eks. fra Fællesrepræsentationen for de danske Sparekasser og fra De danske Hypotekforeningers Fællesforeninger, hvilke Henvendelser er aftrykt henholdsvis som Bilag V og Bilag IV og gaar ud paa at foranledige, at dette Lovforslags Behandling bliver standset, maa det skyldes en Misforstaaelse af, hvad det egentlig er, der sker ved denne Reforms Gennemførelse. Hvis det ikke er en Misforstaaelse, maa det jo skyldes, at disse Institutioner har ment det rigtigt paa dette Tidspunkt at optræde som Repræsentanter for Grundejerne, for de Grundejere, der har en særlig Interesse i at bevare den nuværende Skat, og det vil jeg dog ikke tro. Men det kan jo kun glæde, at det til Trods for, at Modstanden har været mobiliseret, alligevel er lykkedes et stort Flertal at føre Sagen frem til en Afgørelse, og det under saadanne Forhold, at man vel kan regne med, at Lovforslaget ogsaa meget hurtigt vil blive vedtaget i det andet høje Ting. Jeg føler mig overbevist om, at den Dag dette Lovforslag er ført ud i Livet og prøvet, vil langt det største Flertal af Grundejerne i Danmark erkende, at det er et godt og rigtigt Grundlag for Paaligning af kommunale Ejendomsskatter. Skatter kan paalignes et Samfund, saaledes at de hemmer en god Udvikling, men de kan ogsaa paalignes, saaledes at de fremmer en god Udvikling. Ejendomsskylden er en af de Skatter, der i høj Grad har hemmet Udviklingen, fordi den straffede den flittige og den foretagsomme. Grundskylden vil gaa i modsat Retning, thi den sætter Præmie paa Flid og Dygtighed. Selv om dette Lovforslag ikke er saa vidtgaaende, som vi fra vor Side kunde have ønsket — vi har ikke næret Ønske om større Skatter paa fast Ejendom, men vi har ønsket, at den Skat, som i Øjeblikket udskrives, mere overførtes fra Bygningerne til Grunden —, selv om Lovforslaget saaledes ikke helt dækker vore Ønsker, saa indrømmer jeg, at det er et Skridt i den rigtige Retning, et Skridt, som vil komme til at sætte Spor, og som — det tror jeg — vil blive anerkendt af langt den største Del af de danske Grundejere. Skatterne er i disse Aar store baade til Staten og til Kommunen, og Skatteyderne kan kræve af Lovgivningsmagten, at den skaber Regler for Fordelingen, som er rigtige og naturlige og ikke skader Ud-